

Camilla Läckberg

Piază rea

Traducere din suedeză de
Simona Țețea

3
TREI

Pentru Wille și Meja

BOOKZONE

Cel mai viu în amintire îi rămăsese parfumul ei. Acela pe care îl păstra în baie. Sticluța purpurie, lucioasă, ce purta în ea esența dulce și tare. Adult fiind, îl căutase într-o parfumerie până când găsisese unul identic. Chicotise la aflarea numelui: „Poison“*.

Femeia obișnuia să și-l pulverizeze pe încheieturi, după care și-l întindea pe gât, iar dacă purta fustă, și pe glezne.

Îi părea atât de frumoasă acea imagine a încheieturilor ei fragile și delicate, ce se mângâiau cu grație! Mireasma i se răspândea în jur, făcându-l să râvnească mereu la clipa apropierii, la clipa în care femeia avea să se aplece pentru a-l săruta. Mereu pe buze. Mereu atât de domol, încât uneori se întreba dacă sărutul era vis ori aieva.

„Să ai grijă de sora ta“, îi spunea mereu înainte de plecare, părând mai degrabă că plutește spre ușă.

După aceea nu reușea niciodată să-și amintească dacă îi răspunsese cu voce tare sau doar dăduse din cap.

Soarele primăvărată răzbea prin ferestrele secției de poliție Tanumshede, etalând nemilos urmele de

---

* Otravă.

murdărie de pe geamuri. Smogul iernii se întindea precum o pojghiță deasupra sticlei, iar Patrik avu senzația că și el era acoperit, la rândul lui, de aceeași membrană. Fusesse o iarnă grea. Viața cu un copil în căminul lor era infinit mai plăcută, dar și infinit mai dificilă decât își putuse imagina vreodată. Și, cu toate că lucrurile se îmbunătățiseră mult față de început, Erica încă nu se obișnuise cu traiul de mamă casnică. Înțelegerea aceluia fapt îl chinuia fără întrerupere pe Patrik, cu fiecare secundă pe care o petrecea la serviciu. Pe lângă asta, ce se întâmplase cu Anna pusesse o povară în plus pe umerii lor.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile sumbre.

— Patrik? Tocmai am primit un telefon în legătură cu un accident rutier. O singură mașină, pe drumul spre Sannäs.

— În regulă, zise Patrik, ridicându-se. Apropo, nu cumva o să vină azi înlocuitoarea lui Ernst?

— Ba da, spuse Annika. Dar încă nu e ora opt.

— În cazul ăsta, îl voi lua cu mine pe Martin. Altminteri mă gândeam să mă însoțească ea o vreme în mașină, până când se va prinde cum stă treaba.

— Ei bine, îmi e un pic milă pentru biata femeie, zise Annika.

— Fiindcă trebuie să meargă cu mine în mașină? rosti Patrik, prefăcându-se ofensat.

— Evident. Doar te știi cum șofezi... Acum, la modul serios, nu îi va fi ușor cu Mellberg.

— După ce i-am văzut CV-ul, aș spune că dacă există cineva care să-i poată țină piept lui Mellberg, atunci Hanna Kruse e acea persoană. Judecând după dosarul de muncă și referințele excelente, femeia pare a fi unsă cu toate ali-fiile.

— Singurul lucru care-mi pare dubios e că vrea să candideze pentru un post la secția din Tanumshede.

— Da, e posibil să ai dreptate din punctul ăsta de vedere, zise Patrik, trăgându-și haina pe el. Va trebui să o întreb de ce vrea să se afunde într-atât de jos încât s-o apuce spre cariera asta fără perspective, alături de noi, niște amatori într-ale aplicării legii.

Îi făcu semn cu ochiul, iar Annika îl lovi ușor peste umăr.

— Știi că nu la asta mă refeream.

— Normal, te tachinam doar. Apropo, ai mai primit informații despre locul accidentului? Există răniți? Decedați?

— Conform persoanei care ne-a sunat, în mașină pare să fie doar o singură persoană. Decedată.

— La naiba! Îl iau pe Martin și ne îndreptăm într-acolo, să aruncăm o privire. Ne vom întoarce curând. Între timp o poți conduce tu pe Hanna pe-aici, nu?

În clipa aceea, din dreptul recepției se auzi vocea unei femei.

— Bună ziua?

— Ea trebuie să fie, zise Annika, pornind în grabă spre ușă.

Patrik o urmă, curios în legătură cu noua componentă feminină a echipei.

Fu surprins când dădu cu ochii de femeia care-i întâmpina la recepție. Nu era întru totul sigur la ce se așteptase, dar probabil își închipuise o persoană mai... voluminoasă. Și nu atât de arătoasă... și de blondă.

Femeia întinse mai întâi mâna spre Patrik, apoi spre Annika și zise:

— Bună ziua. Sunt Hanna Kruse. Azi încep serviciul.

Așteptările lui Patrik fură chiar depășite de vocea ei oarecum gravă și de tonul ferm. Strângerea de mână stătea mărturie pentru multele ore petrecute în sala de forță, motiv pentru care Patrik își revizui impresia inițială.

— Patrik Hedström. Iar aceasta e Annika Jansson, temelia secției.

Hanna zâmbi.

— Unicul avanpost feminin din acest ținut al masculilor, să înțeleg. Cel puțin, până acum.

Annika râse.

— Da, trebuie să recunosc, e grozav să existe în sfârșit o contragreutate pentru tot testosteronul care plutește între acești pereți.

Patrik le întrerupse sporovăiala.

— Fetelor, puteți să vă cunoașteți mai bine cu altă ocazie. Hanna, am primit un telefon în legătură cu un accident de mașină. Dacă ești și tu de acord, mă gândeam că ar fi bine să mă însoțești chiar acum. Să intri în pâine chiar din prima zi.

— Mie îmi convine, zise Hanna. Pot să-mi las geanta undeva?

— O pun în biroul tău, se oferi Annika. Turul secției îl putem face mai târziu.

— Mulțumesc, zise Hanna, urmându-l degrabă pe Patrik, care ieșise deja pe ușa principală.

— Ei, cum ți se pare? o întrebă acesta după ce se urcară în mașina de poliție și porniră înspre Sannäs.

— Bine, mulțumesc. Întotdeauna e un pic stresant când începi o slujbă nouă.

— Judecând după CV-ul tău, deja ai reușit să treci prin destul de multe locuri de muncă.

— Da, am vrut să capăt cât mai multă experiență, spuse Hanna, privind curioasă pe geam. Diferite regiuni din Suedia, raze de acțiune de mărimi diferite — din toate am gustat câte un pic. Orice mi-ar fi putut îmbogăți experiența de polițist.

— Dar de ce? Care e țelul final, ca să zic așa?

Hanna surâse. Zâmbetul îi era prietenos, dar, în același timp, și peste măsură de ferm.

— Postul de șef, bineînțeles. Într-una din secțiile de poliție mai mari. Așa că am urmat tot felul de cursuri, am învățat cât mai mult posibil și am trudit din greu.

— Pare să fie rețeta succesului, rosti Patrik, zâmbind, stânjenit însă de ambiția uriașă pe care părea s-o aibă noua sa colegă.

Nu era obișnuit cu așa ceva.

— Sper că da, zise Hanna, cu privirea ațintită în continuare asupra peisajului rural. Dar tu? De când lucrezi în Tanumshede?

Spre mâhnirea sa, Patrik simți o ușoară jenă în glas atunci când îi răspunse.

— Păi... sincer, de când am terminat Academia de Poliție.

— Vai, eu n-aș fi fost în stare să fac așa ceva. Înseamnă că îți place mult. Semn de bun augur pentru timpul pe care-l voi petrece aici.

Femeia râse, după care se întoarse către el.

— Ei bine, îmi imaginez că am putea privi lucrurile și așa. Însă multe se pot pune și pe seama obișnuinței, dar și a siguranței date de locul unde te afli. Am crescut aici, știu zona ca-n palmă. Cu toate că nu mai locuiesc în Tanumshede. Acum stau în Fjällbacka.

— Așa e, am auzit că ești căsătorit cu Erica Falck! Îmi plac la nebunie cărțile ei! Mă rog, cele despre crime; trebuie să recunosc că nu am citit și biografiile.

— N-ai de ce să te rușinezi. Conform cifrelor de vânzare, jumătate din populația Suediei a citit ultima ei carte polițistă, însă majoritatea oamenilor nici măcar nu știu că a publicat cinci biografii ale unor autoare suedeze. Cea mai bună vânzare a avut-o cea despre Karin Boye, cred că a ajuns pe la vreo două mii de exemplare. În orice caz, încă nu suntem căsătoriți, dar vom fi în curând. Ne cununăm în ajun de Rusalii!

— Vai, felicitări! Ce minunat, veți avea o nuntă de Rusalii!

— Ei bine, așa sperăm. Deși, sincer să fiu, în momentul ăsta aș prefera să zburăm în Las Vegas și să scăpăm de tot balamucul. Habar n-am avut că planificarea unei nunți e așa de complicată.

Hanna râse cu poftă.

— Da, îmi imaginez.

— Dar și tu ești căsătorită, am văzut în dosar. N-ați avut cununie religioasă, cu tot dichisul?

O umbră întunecată brăzdă chipul Hannei. Se întoarse și șopti atât de încet, încât Patrik abia o putu auzi:

— Am avut o cununie civilă. Însă povestea asta e pentru altă ocazie. Pare-se că am ajuns.

În depărtare, într-un șanț, deslușiră o mașină avariată. Doi pompieri erau ocupați să taie caroseria, însă nu îi dădeau zor. După ce aruncă o privire înspre scaunul din față al mașinii, Patrik înțelese motivul pentru care cei doi nu se grăbeau.

Nu era o întâmplare faptul că întâlnirea consiliului local avea să se petreacă în propria lui casă, și nu la

centrul comunitar. După luni de intense redecorări, la prețul de două milioane de coroane, casa era pregătită să fie inspectată și admirată. Era una dintre cele mai vechi și mai mari din Grebbestad și fusese nevoie de multă putere de convingere pentru a-i determina pe foștii proprietari să o vândă. Protestele acestora legate de faptul că „aparținuse vreme îndelungată familiei“ s-au domolit rapid, odată cu mărirea ofertei cumpărătorului. Nici măcar nu le-a trecut prin minte faptul că el le oferise cu mult mai puțin față de suma pe care ar fi fost dispus să o plătească.

— După cum puteți vedea, am încercat din rășputeri să păstrăm integritatea locului. De altfel, fotograful trimis de revista *Residence* a spus că niciodată nu i-a fost dat să vadă o renovare de-un asemenea bun-gust. Dacă ați ratat numărul de luna trecută, avem câteva exemplare în plus — luați cu încredere, la ieșire, să le puteți răsfoi pe îndelete.

Conducându-și musafirii în sufragerie, Erling W. Larson indică spre masa de proporții, pe care aștepta cafeaua.

— Propun să trecem la afaceri.

Soția lui pregătise totul cât timp el le făcuse turul casei, iar în momentele acelea femeia stătea tăcută lângă masă, așteptându-i să ia loc. Erling dădu recunoscător din cap. Acea Viveca își merita greutatea în aur; cu toate că era puțin cam retrasă, însă, decât o moară stricată, mai bine o femeie care să știe când să-și țină gura.

— Ei bine, știți care e poziția mea, spuse Uno Brorsson, aruncându-și patru cuburi de zahăr în ceașcă.

Erling îl privi dezgustat. Nu-i înțelegea pe cei care își neglijau sănătatea. În ceea ce-l privea, el alerga zece kilometri în fiecare dimineață și, de asemenea, își făcuse și

câteva „retușuri“ discrete. Despre acelea însă știa numai Viveca.

— Bineînțeles că o știm, zise Erling, un pic mai tăios decât intenționase. Însă nu are rost să mai dezbatem problema, acum, că s-a ajuns la o înțelegere. Echipa TV o să vină în curând, așa că haideți să fim rezonabili și să profităm pe cât se poate, da? Uitați-vă doar de câtă popularitate se bucură Åmål* în urma sezoanelor filmate acolo, iar asta n-a fost nimic în comparație cu publicitatea generată de *Fucking Töreboda*. În următoarele săptămâni, întreaga țară va sta în fața televizoarelor pentru a urmări *Fucking Tanum*. Ce oportunitate unică pentru noi de a ne făli cu minunățiile pe care le oferă micul nostru colț de țară!

— Minunățiile? pufni Uno. Beții, sex și pipițe tâmpite din reality-show-uri — așa vrem oare să zugrăvim imaginea orașului Tanumshede?

— Personal, mie mi se pare că va fi extrem de palpitant! rosti Gunilla Kjellin cu vocea ei stridentă și cu ochii sclipind înspre Erling.

Cu toate că n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului, era complet topită după el. Lucru care îi convenea lui Erling, atât timp cât asta îi garanta votul femeii.

— Da, ascult-o pe Gunilla. Acesta e entuziasmul cu care ar trebui să întâmpinăm proiectul ce va urma. Ne vom îmbarca într-o aventură captivantă și este o oportunitate pe care ar trebui să o îmbrățișăm din toată inima!

Erling își folosi tonul persuasiv pe care-l aplicase cu succes de-a lungul anilor petrecuți ca director al unei importante firme de asigurări. Din când în când, devenea nostalgic, amintindu-și acele zile de glorie. Nu fusese ușor

---

* Localitate suedeză, situată pe malul vestic al lacului Vänern.

să se pensioneze anticipat, după atacul de cord, dar se dovedise cea mai bună decizie pe care o luase vreodată. Și se retrăsese la timp. Chiar înainte ca presa, adulmecând lucruri necurate, să înceapă să-i vâneze pe foștii lui colegi.

— Ce facem cu privire la riscul producerii de pagube? Am auzit că Töreboda s-a confruntat cu numeroase probleme de genul ăsta. Le acoperă postul TV?

Erling pufni nerăbdător. Erik Bohlin, tânărul inspector fiscal al orașului, se dădea mereu de ceasul morții în legătură cu tot felul de trivialități, în loc să privească lucrurile per ansamblu. Abia dacă avea treizeci de ani și probabil că de-a lungul întregii sale vieți nu avusese de-a face cu atât de mulți bani câți obișnuia Erling să cheltuiască într-o singură zi.

Fixându-l pe Bohlin cu o privire nimicitoare, îi zise nepăsător:

— Dacă e să comparăm cu afluxul crescut de turiști pe care-l preconizăm, câteva ferestre sparte nu ar trebui să ne îngrijoreze. În plus, sunt sigur că poliția va face tot posibilul pentru a-și câștiga pâinea și a ține situația sub control.

Poposi cu privirea asupra fiecărui membru al consiliului, timp de câteva secunde. Unul câte unul, aceștia își plecară ochii, abandonând orice încercare de protest.

— Va fi în regulă, zise Jörn Schuster.

Erling nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce Jörn alesese să rămână în consiliu. După ce-i fusese votată în mod rușinos îndepărtarea din postul de comisar local, pe care-l avusese timp de cincisprezece ani, el ar fi trebuit să se retragă cu coada între picioare. Însă dacă Jörn voia să se cufunde în umilință, treaba lui. Prezența aceluși vulpoi bătrân aducea după sine anumite beneficii, cu toate

că era acum și vlăguit, și știrb. Dar își avea suporterii lui credincioși, care nu vociferau atât timp cât Jörn era încă implicat, în mod activ.

— Așadar, ne rămâne să dăm dovadă de entuziasm. Voi întâmpina personal echipa la ora unu și firește că sunteți cu toții invitați să luați parte. Altminteri, ne vom vedea la întâlnirea obișnuită de joi.

Se ridică în picioare pentru a sugera încheierea ședinței.

La plecare, Uno încă bombănea, dar Erling consideră că se descurcase destul de bine cu mobilizarea trupelor. Afacerea respectivă avea sorți de izbândă, era sigur de asta.

Satisfăcut, el merse pe verandă și aprinse un trabuc în cinstea victoriei. În sufragerie, Viveca strângea tăcută masa.

— Da-da-da-da.

Maia gângurea în scaunul ei înalt, sustrăgându-se cu mare talent din fața lingurii pe care mama sa încerca să i-o vâre în gură. După ce ținti o clipă, Erica reuși într-un final să-i dea o lingură plină cu terci de ovăz, dar bucuria îi fu de scurtă durată, căci Maia hotărî să demonstreze chiar în acel moment că poate să imite o pisică. „*Mrrrrr*“, spuse ea cu un asemenea patos, încât împroșcă terciul de ovăz pe toată fața mamei sale.

— A naibii pușlama! zise Erica, extenuată, dar își regretă imediat alegerea cuvintelor.

Mrrrrr, făcu Maia fericită, reușind să evacueze pe masă și restul de terci.

— 'aibii pușlama, spuse Adrian, iar Emma, sora lui mai mare, îl dojeni de îndată.

— Nu-i voie să înjuri, Adrian!

— Dar Ica tocmai a făcut-o.

— Chiar și-așa, nu-i voie să înjuri, nu-i așa, mătușă Erica? Emma își înfipse mâinile-n șolduri, aruncându-i Eri-căi o privire insistentă.

— Ai perfectă dreptate. A fost foarte urât din partea mea să înjur, Adrian.

Mulțumită de răspuns, Emma continuă să mănânce. Erica îi aruncă o privire iubitoare, dar îngrijorată. Fetița fusese obligată să se maturizeze atât de repede. Uneori se purta față de Adrian mai mult ca o mamă și mai puțin ca o soră. Anna nu păruse să observe, însă pentru Erica era evident. Știa prea bine cum era să poarte pe umeri un asemenea rol, la o vârstă atât de fragedă.

Iar acum, Erica făcea asta din nou. Era mamă pentru sora ei. În același timp, așteptând ca Anna să-și revină din letargie, era mamă pentru Maia, dar și un fel de mamă-surogat pentru Emma și Adrian. Își aruncă privirea spre tavan, apoi începu să strângă mizeria de pe masă. Însă de la etaj nu se auzea niciun zgomot. Anna se trezea rareori înainte de ora unsprezece, iar Erica o lăsa să doarmă. Nu știa ce altceva să facă.

— Nu vreau să merg la grădiniță azi, declară Adrian, adoptând o mină care spunea în mod evident „și încercă doar să mă convingi, dacă poți“.

— Bineînțeles că vei merge la grădiniță, Adrian, zise Emma, proptindu-și din nou mâinile-n șolduri.

Erica interveni înainte ca gâlceava să ia amploare, încercând, în același timp, să șteargă mânuțele fiicei sale în vârstă de opt luni.

— Emma, du-te și pune-ți haina și ghetetele. Adrian, n-am timp de discuții astăzi. O să mergi la grădiniță cu Emma și cu asta basta.

Adrian deschise gura pentru a protesta, însă ceva din înfățișarea mătușii sale îi spuse că probabil ar fi fost indicat să-i dea ascultare în dimineața respectivă. Dovedind o supunere care nu-i stătea defel în fire, el merse în hol.

— În regulă, acum încercă să te încălți.

Erica îi puse dinainte adidașii, însă băiatul dădu doar din cap.

— Nu pot, trebuie să mă ajuți.

— Ba poți. La grădiniță te încălți singur.

— Ba nu pot. Sunt mic, adăugă el, pentru a-și accentua spusele.

Erica oftă și o puse jos pe Maia. Bebelușul o porni de-a bușilea chiar înainte ca palmele și genunchii să-i atingă podeaua. Fetița începuse să umble în patru labe încă de foarte mică și devenise, între timp, expertă în acea operațiune.

— Maia, stai aici, scumpo, zise Erica, în vreme ce se chinua să-l încălțe pe Adrian.

Însă Maia hotărî să nesocotească rugămintea imperioasă și porni fericită într-un voiaj al descoperirilor. Erica simți cum nădușeala îi cuprinde spinarea și subsuorile.

— O aduc eu pe Maia, zise Emma, săritoare, luând lipsa de răspuns din partea Ericăi drept consimțământ.

Gâfâind ușor, Emma se întoarse cărând-o în brațe pe Maia, care se zvârcolea precum o pisicuță arțăgoasă. Erica observă cum chipul fetei sale începuse să capete acea culoare stacojie ce indica faptul că urma un țipăt, așa că se grăbi să o ia în brațe. După aceea îi zori pe cei doi copii mai mari pe ușa de la intrare, înspre mașină. La naiba, cât putea să urască diminețile ca asta!

— Urcați în mașină, ne grăbim. Iar am întârziat și știți ce părere are domnișoara Eva în legătură cu asta.

— Nu-i place, zise Emma, dând îngrijorată din cap.

— Nu, nu-i place deloc, repetă Erica, prinzându-i centura Maiei în scaunul special din mașină.

— Vreau să stau eu în față, anunță Adrian, încrucișându-și brațele și pregătindu-se de încăierare.

Însă răbdarea Ericăi ajunsese la capăt.

— Treci în scaunul tău, se răsti ea, simțind o oarecare satisfacție când îl văzu aproape zburând spre locul lui.

Emma se așeză pe o pernă de la mijlocul banchelei din spate și își puse singură centura de siguranță. Cu mare grabă și încă iritată, Erica începu să-l aranjeze la locul său și pe Adrian, dar se opri când simți o mânuță pe obraz.

— Te iu-be-e-esc, Ica, zise Adrian, încercând să pară pe cât se putea de dulce.

Fără îndoială, o încercare de a-i câștiga bunăvoința, lucru care funcționa de fiecare dată. Erica își simți inima umflându-i-se în piept și se aplecă pentru a-i da o sărutare.

Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a întoarce mașina cu spatele, pe alee, fu să arunce o privire neliniștită spre fereastra de la dormitorul Annei. Însă oblonul era tot lăsat în jos.

Jonna își apăsă fruntea de geamul rece al autocarului și privi afară, la peisajul rural ce se întindea în fața ochilor săi. Fu cuprinsă de o imensă apatie. Ca de obicei. Trase de mânecile puloverului pentru a-și acoperi brațele. De-a lungul anilor, acesta devenise un obicei de-al său. Se întrebă ce anume căuta acolo. Cum ajunsese oare în acea situație? De ce exista o asemenea fascinație în a-i urmări viața de zi cu zi? Jonna pur și simplu nu era în

stare să înțeleagă. O fată distrusă și retrasă, care se muțila singură. Însă poate că tocmai de aceea, săptămână de săptămână, ea fusese votată să rămână în continuare în Casă. Fiindcă toată țara era plină de fete ca ea. Fete care se regăseau în ea — când ajungea mereu să aibă confruntări cu alți participanți, când stătea și plângea în baie, când își ciopârțea antebrațul cu lame de ras, când emana atât de multă neputință și disperare, încât ceilalți din Casă o evitau, de parcă ar fi fost turbată. Poate că toate acelea erau explicația pentru situația ei.

— Mamă, ce palpitant! Imaginează-ți, *știi*, cum ar fi să ne dea încă o șansă, *știi*.

Jonna simți entuziasmul din vocea lui Barbie, însă refuză să-i răspundă. Numele ei, în sine, îi întorcea stomacul pe dos. Dar presa de scandal o iubea. BB-Barbie era numai bună pentru prima pagină a ziarelor. Numele ei adevărat era Lillemor Persson. Unul dintre ziarele de scandal dezgropase acea informație. Găsiseră, de asemenea, niște fotografii vechi, de pe timpul când era o fetiță slăbănoagă și brunetă, cu ochelari cât fundul de borcan. Nicidecum bomba siliconată și blondă de acum. Jonna se amuzase copios la vederea acelor poze. Căpătaseră un exemplar al ziarului pentru Casă. Dar Barbie plânsese când îl văzu. Apoi îi dăduse foc.

— Uite ce mulțime!

Barbie arată entuziasmată spre un grup de oameni din scuarul spre care părea că se îndreaptă autocarul.

— Nu pricepi, Jonna? Sunt cu toții aici pentru noi, nu pricepi?

Abia dacă putea sta locului, iar Jonna îi aruncă o privire disprețuitoare. Apoi își îndesă în urechi căștile MP3 playerului și închise ochii.

* * *

Patrik merse încet în jurul mașinii. Aceasta o luase pe o pantă abruptă și într-un final se oprise la impactul cu un pom. Partea din față era zdrobită, însă restul vehiculului era intact. Nu reușise să ia curba cu o viteză atât de mare.

— Șoferul pare să se fi izbit de volan. Bănuiesc că asta e cauza morții, spuse Hanna, lăsându-se pe vine.

— Cred că îl vom lăsa pe medicul legist să decidă asta, zise Patrik, conștient de faptul că tonul îi păru mult mai critic decât intenționase. Adică, vreau să spun...

— E-n regulă, zise Hanna, fluturând din mână cu indiferență. A fost o remarcă stupidă. De-acum încolo mă voi limita doar la a observa, nu și la a trage concluzii — cel puțin, nu încă, adăugă ea.

Patrik își termină rondul în jurul mașinii și se lăsă pe vine, lângă Hanna. Portiera șoferului stătea larg deschisă, iar victima accidentului era încă prinsă în scaun cu centura de siguranță, aplecată peste volan. Dintr-o rană de la cap îi cursese sânge, care umpluse podeaua.

Îl auziră în spatele lor pe unul dintre specialiști făcând poze la locul accidentului.

— Vă stăm în cale? întrebă Patrik, întorcându-se.

— Nu, deja am făcut majoritatea fotografiilor de care aveam nevoie. Ne gândeam să îndreptăm acum victima și să facem câteva poze. E în regulă? Ați văzut ce aveți de văzut pentru moment?

— Ce zici, Hanna?

Patrik voia să o implice cât mai mult în anchetă. Nu avea cum să-i fie ușor, nouă fiind, iar el intenționa să facă tot posibilul pentru ca femeia să se simtă bine-venită.

— Da, cred că da.